

עברית מדוברת לא נורמלית

בואת דן בן אנווץ ונתיבה בן יהודה

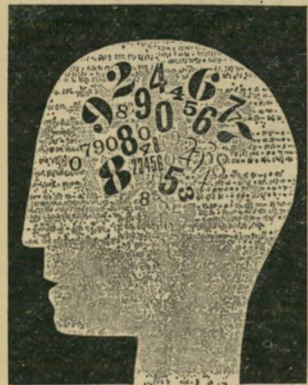
מדור זה הוא תוספת למדון המפורסם של דן בן אנווץ ונתיבה בן יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וביטויים משלהם.

מתפרפר לאלדה

חתיכה ש', פריט, עותק, יחידה אחת מתוך רבות.

"איך הולך הפואטיקה של אירסטו? בחייך! רק היום מכרתי איזה 50 חתיכות. שלח לי עוד." * "תרשום לך מה יש הפעם בכביסה שלי: סדינים - 12 חתיכות; מגבות פנים - 20 חתיכות; צ'חולים - 4 חתיכות; גופיות - 14 חתיכות..."

כל היום הוא רק חושב על מיספרים

אאוט ת', עיף, שחוט, גמור, שיכור, מחוסר הכרה, איבד את עשתונותו, מחוץ לכושר. "עזוב אותו, הוא אאוט לגמרי. לא שמעת שאשתו ברחו ממנו?" * "בגיל שלי? אה! אני עושה מיספר ואחרי זה אני אאוט לשבר עיים."

מקס ש', בלשון הצבא: מפקד הבסיס. "כמו שהתיישבתי עליך השולחן התחילו להישפך למישרד כל הפלפלים: המחט והמבס והסמחט ומי לא."

קללך ת', השכר בשלימותו, המשכורת כאשר הברוטו כלול בה. "מה חשוב כמה אני מקבל מלוכלך? את מי זה מעניין? מה שיש לי ביד - זה מה שקובע."

אפטר ש', בלשון הצבא, מאז ימות הצבא הבריטי ועד ימינו אלה: הזמן הפנוי שעומד לרשותו של החייל לאחר שעות העבודה. "יש לי ביום רביעי אפטר, אז אני אקפוץ לירושלים."

קרגול ש', משאבה בשדה נפט. "כמו שאתה מתקרב לאבורודס אתה מתחיל לראות את החרגולים האלה - איך יפה!"

סטוק ש', מלאי, כמות רזרבית. "לא נשאר מילון עולמי לעברית מדוברת אחד בסטוק. חטפו את הכל." * "מה ת'רוצה, סיגריה? קח, קח, יש לי פול סטוק."

כסף לכן כסף, כשר, הון שהושג ביושר והוצרה עליו כחוק וכדור. "יש לי חצי מיליון לירות בבנק והכל כסף לבן."

סטוץ ש', מהומה, עניין, עסק. "השכנים קראו למישטרה ואל תשאל - היה שם סטוץ גדול." * "בהתחלה דיברו בי שקט, אחר-כך התחילו לצעוק, ובסוף זה הפך לסטוץ רציני."

עמוק באדמה ביטוי משמעותו: מצב ביש, לאחר ייאוש, כישלון, הפסד. "מכל ההתקפות עליו אפשר להגיד שהוא עמוק באדמה." * "דחילק, הוא עמוק באדמה! אחרי שמצאו את כל האיסדרים זהו."

מי זה היוצמך הזה?

המבוגרים בארץ, הכולע את כל הצפרדע עימי הירוקות של התיאטרון הישראלי, ושל החאלטרות שלו למבוגרים.

אלא שמפעם לפעם צצים אנשים ש-באמת אוהבים ילדים. וגם אם הפקתם אינה ההצגה המפוארת או המקורית ביותר בתבל, היא לפחות מיקצועית, מעודנת, ו-אינה מסכנת את בריאות הילדים.

במיקרה של נירה עדי וישראל גוריון, זו בהחלט הופעה בעלת טעם טוב. נירה עדי, שהוכיחה כבר בטלוויזיה שיש לה שפה משותפת עם הדור הצעיר, וישראל גוריון, שכשונותו במימיקה וגמישותו מדברים אל לב כל ילד, מגישים צורר מקרי למדי של אגדות ופיוזמונים. הכול טים והמקוריים ביניהם: שיר של נעמי שמר, שניים של שמוליק קראוס וסיפור עם מוסרי-השכל על הנמלים והחרגול הר עצל - המוגש, לשם שינוי, בתיאטרון צלליות.

ואם הילדים יושבים בשקט ומאזינים ל-נעימות נעימות, הרי זה צעד קטן לקירוב הלבבות הצלילים העדינים יותר של עולם מלא רעשים. ומי שמכיר את המציאות הישראלית ואת מה שהיא מסוגלת להציע כחינוך הדור הצעיר לאהבת התיאטרון, המוסיקה, הפיוזמונים הטוב והבידור הטוב - יידע להעריך תוכנית צנועה זו.

(המשך בעמוד 12)

קיה המחפשים, ללא תקווה, את עצמם. אבל חבל על הידבריים. זה פשוט עוד קילשון חלוד אחד לקהל שאיננו יודע לצחוק מגירויים אחרים. ואם המעבדת הי נכבדת של הצגה זו אמרה ברדיו שהביקור רת אשמה במצבה של הקומדיה הישראלית משום שהיא מתנכלת לה, הרי שהיא צודקת. באמת לא יפה להתעלל בילדים מפני רים.

בידור

בידור נעים לדור הצעיר

"שירים וסיפורי בדים" בתיאטרון רון "בדים". מופע של סיפורים ושירים לילדים, בהשתתפות ניר רה עדי, אבי יקיר וישראל גוריון.

כל מפיק יודע שאחת החאלטרות הטוריות ביותר בארץ היא הופעה לילדים. ו-ר למה חאלטורה? כי לרוב העניין מתבצע בול, במהירות, ולמשך חג שיש לו כמה ימי חול-מועד המשגעים את ההורים. התוצאה הישירה של התופעה הוא קהל

אילולא המעטפה והשמות הרשומים עליה, כמעט ואפשר היה לטעות בתקליט זה. לחשוב שהוא כבר יצא פעם לאור. עד כדי כך אין מיתריו הגולשים ועיבודיו החלקלקים של פראנק פורסל מפתיעים עוד: קט סטיבנס, גורדון לייפטוט, פול אנקה או ג'ורג' הריסון - כולם שווים וזהים, אחרי שעברו דרך המרק הסמיך והמתקתק של המעבד הצרפתי. הרגיה בודדת, אם אפשר לקרוא לה כך: סיפור אהבה, מעובד לסיטאר וצ'לו. ההצדקה היחידה לתקליט: הוא מתאים להדגמת מערכות סטריאו. והערה אחרונה: לפחות בחלק מהתקליטים, התוויות היו הפוכות. זאת, לאלה שיתקשו להבדיל

ולא רק קישוט בצלילים לעלילה אווילית. הפומונים המעטרים סיפור זה, על ברלין של עליית הנאצים, מזכירים פה ושם את קורט וייל ואת המלאך הכחול. ליוזה מיגלי בעלת כישרון של פצצת-זמן מאריכת-נגן, שופכת את נשמתה לתוך קטעיה ומזכירה (וזה מחמאה) לא השמעה את אמה. ג'ודי גארלנד - מבלי לחקות אותה. ג'ואל גריי, הזכור מטקס חלוקת פריסי האוסקר בטלוויזיה, מביא בקול מתכתי וסרקסטי את הסאטירה הכואבת של הזמר גים ההם. התקליט הוא חוויה בפני עצמה, ויגרום הנאה גדולה עוד יותר למי ש-יראה את הסרט, שיוצג בקרוב בארץ.

לבדוק לפני הקניה

"רקוויאם" מאת וולפגאנג אמד' אוס מוצארט. בביצוע שילה אר-מסטרונג (סופראן), ז'אנט בייקר (מצו-סופראן), ניקולאי גדה (טנור) ודיטריך פישר דיסקאו (בריטון). עם מקהלת ג'ון אלדיס והתזמורת הקאמרית הבריטית. מנצח: דניאל בארנוביוס - אי.א.מ.א. 2788.

בודו בן, מטורף על הגג" אודיטיאה על הישבן

בין קטע אחד למישנוה, ויודקו לעזרת התווית.

תיאטרון

מטורפים על הבימה

"מטורף על הגג", מאת קאטאיב. בעיבוד עדה בן-נחום בתיאטרון "סלון", במאי: תיאודור תומא. תפאורה: עדינה רייך. משתתף פים: יעקב בודו, מישה נתן, ליה דוליצקיה ואחרים.

אילולא היה זה כה מביש ומטופש, היה אולי טעם לנתח את התופעה. אפשר היה לדבר על הגווייה של איבסן הוועקת ב-קיברה, כשנושאים שם הדה גאבלר שלו לשוא. אפשר היה להזכיר דמות בשם לוך, הנראית על הבמה כשני קלוצים. (הכוונה לגברת בשם זה). או עזרת הנראית כ-מוקיון מוכה-הלם, או מלכת-יפוי עם ישבן שאפשר לרשום עליו את כל האודיטיאה. או את מישה נתן, יעקב בודו וליה דוליצקי

דניאל בארנוביוס שייך לאותם המנצחים המאמינים שרקוויאם אינה תפילה לאשכ-בת מתים, אלא קריאה להערים. זה אמנם אינו עולה בדיקו בקנה אחד עם מוצארט: לשמע דיאס אירא (יום הזעם) בביצוע זה, כמעט ואפשר להאמין שלא וולפגאנג אמד' דאוס כתב את המוסיקה, אלא ג'יוזפה ורדי. עם זאת, בעזרת רביעיית זמרים בלתי רגילה, תזמורת ומקהלה ממדרגה הרא-שונה, והקלטה המבליטה אפקטים דרמ-טיים - מתקבלת בסופו של דבר חוויה מרתקת, גם אם חורגת מן המסגרות הר-מקובלות למוסיקה זו. ואף על פי כן, מוטב לנהוג בזהירות לפני רכישת התקליט: ההדפסה הישראלית היא פשוט מחוררת. לפני ששמים כסף על השולחן, מוטב לבדוק היטב אם הרעשים והחריקות בתקליט אינם חזקים מן המוסיקה עצמה. שימורלב בעיקר להתחלה של הצד הי שני.

מרק מיתרים

פראנק פורסל ותזמורתו - אי.א.מ.א. 355.

יקיר, עדי וגוריון ב"שירים וסיפורי בדים" צדור מקרי - ישר 777